

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 32Sas/15/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0724101062
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominik Čipka, PhD.
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2026:0724101062.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici, v konaní pred sudcom JUDr. Dominikom Čipkom, PhD., v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: C. XXX XX, právne zast. D. A. E., advokát, so sídlom Jarabinková 8E, 821 09 Bratislava, IČO: 53 580 842, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom: 29. augusta 8 a 10, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia generálneho riaditeľa žalovaného č. 521 218 2440 0 zo dňa 10.04.2024, takto

rozhodol:

I. Súd rozhodnutie generálneho riaditeľa žalovaného č. 521 218 2440 0 zo dňa 10.04.2024 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

II. Žalovaný je p o v i n n ý v plnom rozsahu nahradiť žalobcovi dôvodne vynaložené trovy konania a zaplatiť ich v lehote 20 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bude určená ich výška.

o d ô v o d n e n i e :

Administratívne konanie

1. Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 29.05.2023 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 65 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sociálnom poistení“) a čl. 6 Dohody medzi Československou republikou a Zväzom sovietskych socialistických republík o sociálnom zabezpečení, publikovaná ako vyhláška ministra zahraničných vecí č. 116/1960 (ďalej len „Dohoda“), zamietla žiadosť žalobcu o starobný dôchodok z dôvodu, že hoci má žalobca trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, žalobca trvale býva v Azerbajdžane, preto nesplnil podmienky na priznanie starobného dôchodku.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie zo dňa 15.07.2023, v ktorom uviedol, že prvostupňové rozhodnutie je postavené na Dohode, ktorá neplatí pre dvojstranné medzinárodné vzťahy medzi Slovenskou republikou a Azerbajdžanskou republikou, ďalej že v prvostupňovom rozhodnutí sú uvedené podmienky pre priznanie starobného dôchodku s nepovolenými úpravami alebo zmenami vo vzťahu k zákonu č. 253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky (ďalej len „Zákon č. 253/1998“), ďalej že v prvostupňovom rozhodnutí je nesprávne definované miesto trvalého pobytu žalobcu a že prvostupňové rozhodnutie vychádza zo skutočností a argumentácie, ktorú žalobca nikdy neuviedol vo vzťahu k určeniu miesta jeho trvalého pobytu v Azerbajdžane.

3. O podanom odvolaní rozhodol žalovaný prostredníctvom generálneho riaditeľa rozhodnutím č. 521 218 2440 0 zo dňa 10.04.2024 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) tak, že podľa § 218 ods. 2 Zákona o sociálnom poistení odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že k námietke žalobcu, týkajúcej sa nesprávneho určenia trvalého

pobytu, žalovaný uviedol, že najmenej v priebehu kalendárneho roku 2014 sa žalobca presťahoval do Azerbajdžanskej republiky, pričom na jej území sa dlhodobo a nepretržite doposiaľ zdržiava. Žalovaný vyvodil záver, že žalobca má úmysel žiť v azerbajdžanskej republike dlhodobo. K uvedenému žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/61/2016, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky riešil výklad pojmu presídlenie. Žalovaný uviedol, že trvalý pobyt má výlučne evidenčný charakter a iba na jeho základe nemožno vyvodiť záver, že fyzická osoba skutočne trvalo býva na mieste, na ktorom má trvalý pobyt evidovaný, obzvlášť v prípade, ak je trvalý pobyt evidovaný na základe postupu podľa § 7 ods. 3 Zákona č. 253/1998. Žalovaný za nedôvodnú vyhodnotil aj námietku týkajúcu sa preukázania platnosti Dohody, nakoľko Dohoda nebola vypovedaná, a teda nebola ukončená v zmysle pravidiel medzinárodného práva, pričom Slovenská republika je povinná predmetnú Dohodu vykonávať až do ukončenia jej platnosti. Záverom žalovaný uviedol, že žalobca nesplnil podmienky na priznanie starobného dôchodku podľa článku 6 Dohody, preto nebolo možné jeho žiadosti vyhovieť.

Žaloba, žalobné body a argumentácia žalobcu

4. Žalobca sa včas podanou správnu žalobou po jej doplnení domáhal, aby správny súd napadnuté rozhodnutie spolu s prvostupňovým rozhodnutím zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5. Úvodom správnej žaloby žalobca zhrnul vyčerpávajúcim spôsobom priebeh administratívneho konania, pričom na odôvodnenie správnej žaloby uviedol rovnaké dôvody, ako uviedol v podanom odvolaní. V ďalšom texte uviedol, prečo sa Dohoda nemá aplikovať na prípad žalobcu. Podaním zo dňa 07.10.2024 označeným ako – „správna žaloba v sociálnych veciach – doplnenie“, právny zástupca žalobcu doplnil správnu žalobu. Podanú správnu žalobu dôvodil nesprávnym právnym posúdením veci, nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, nedostatočným zistením skutkového stavu na riadne posúdenie veci a tým, že skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnym spisom a nemá v ňom oporu. Aj v doplnení žaloby žalobca zotrval na tom, že žalovaný nesprávne vyvodil záver, že na jeho vec sa vzťahuje článok 6 Dohody. Ďalej bolo uvedené, že žalobca vycestoval do Azerbajdžanu pracovne, pričom nikdy neurobil právny úkon, ktorý by mal smerovať k preneseniu jeho trvalého bydliska zo Slovenska do Azerbajdžanu. Žalobca mal v Azerbajdžane len prechodný pobyt a to na obmedzenú dobu, pričom o predĺženie pobytu musel žalobca vždy požiadať. Žalobca nikdy nepožiadaval v Azerbajdžane o trvalý pobyt a tento mu ani nikdy nebol udelený. Žalobca má nepretržite trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, pričom argument žalovaného, že trvalý pobyt žalobcu podľa § 7 ods. 3 zákona č. 253/1998 nie je dostatočný, podľa žalobcu neobstojí. Podľa žalobcu sa žalovaný snaží vytvoriť novú kategóriu trvalého pobytu. Žalobca považuje postup žalovaného za účelový v snahe znemožniť mu uplatniť nárok na starobný dôchodok. Žalobca zároveň uviedol, že v súčasnosti nemá v Azerbajdžane ani prechodný pobyt a aktuálne žije na území Slovenskej republiky. Podľa žalobcu bolo napadnutým rozhodnutím žalovaného zasiahnuté do jeho práva vlastniť majetok, keďže dovŕšil dôchodkový vek a starobný dôchodok je jeho jediným potencionálnym príjmom.

Vyjadrenie žalovaného

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe navrhol správne súdu, aby správnu žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 zákona č. 162/2015 Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol.

7. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava právneho posúdenia uvedenom v napadnutom rozhodnutí a prvostupňovom rozhodnutí. Žalovaný poukázal na článok 6 Dohody, podľa ktorej sa priznávajú a vyplácajú dôchodky tej zmluvnej strany, na ktorej území občania, ktorí majú nárok na dôchodok, trvalo bývajú ku dňu podania žiadosti o dôchodok. Žalovaný ďalej uviedol, že trvalý pobyt žalobcu, nahlásený v obci Kosihovce, je evidovaný v tejto obci z dôvodu zrušenia trvalého pobytu podľa § 7 ods. 3 Zákona č. 253/1998. Žalovaný poukázal na elektronickú komunikáciu žalobcu, z ktorej vyplynulo, že najmenej v priebehu kalendárneho roku 2014 sa presťahoval do Azerbajdžanskej republiky a na jej území nepretržite doposiaľ a trvalo žije. Žalovaný rovnako ako v napadnutom rozhodnutí poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 9So/61/2016 vo vzťahu k posúdeniu podmienky presídlenia. Žalovaný považuje napadnuté rozhodnutie za zákonné a správne.

Replika

8. V podanom vyjadrení žalobca uviedol, že sa nestotožňuje s argumentom žalovaného, že žalobca trvalo býva na území Azerbajdžanu. Žalobca uviedol, že v čase podania žiadosti o dôchodok mal trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, pričom tento stav trvá nepretržite až do súčasnosti. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžso/32/2012 zo dňa 26.06.2013, z ktorého vyplýva povinnosť žalovaného riadne zistiť skutkový stav vo veci skúmanie miesta bydliska žiadateľa o dávku. Z uvedeného rozhodnutia taktiež vyplýva, že žalovaný je povinný svoje rozhodnutie dostatočne a zrozumiteľne odôvodniť. Podľa žalobcu sú tieto závery aplikovateľné aj na jeho prípad, keďže žalobca si svoje zvyčajné bydlisko zachoval na území Slovenskej republiky, čo potvrdzuje aj jeho príchod na území Slovenskej republiky, kde žije aj v súčasnosti. Žalobca ďalej uviedol, že na území Slovenskej republiky má ako rodinné tak aj sociálne väzby. Žalobca opakovane navštevoval územie Slovenskej republiky a to až do faktickej uzatvorenie hraníc z dôvodu pandémie a vojny. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v Azerbajdžane si nezaložil novú rodinu.

Duplika

9. V podanej duplike žalovaný uviedol, že zotrváva na skutkových a právnych dôvodoch uvedených vo vyjadrení k správnej žalobe. K námietke žalobcu, v rámci ktorej poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžso/32/2012 zo dňa 26.06.2013 uvádza, že tento rozsudok nemožno uplatniť na prípad žalobcu, nakoľko ide v predmetnej veci o dávku v nezamestnanosti.

Posúdenie opodstatnenosti žaloby - podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov súdom

10. Predmetom súdneho prieskumu bolo posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj konania žalovaného, ktoré predchádzalo vydanému rozhodnutiu. Správny súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie a postup, ktorý mu predchádzal nielen v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, ale aj nad rozsah žalobných bodov, keďže sa jedná o správnu žalobu v sociálnych veciach fyzickej osoby, kedy správny súd nie je viazaný žalobnými bodmi v zmysle § 203 ods. 2 SSP a § 134 ods. 2 písm. d) SSP.

11. Správny súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, keďže účastníci konania nepožiadali o nariadenie pojednávania a jeho nariadenie si nevyžiadali ani iný dôvod podľa § 107 ods. 1 SSP. Správny súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná pretože existuje dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia v zmysle § 191 ods. 1 písm. e) SSP, v dôsledku čoho správny súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 191 ods. 4 SSP. Rozsudok bol dňa 13.04.2026 v súlade s § 137 ods. 3 SSP vyhlásený vyvesením skráteného písomného vyhotovenia rozsudku bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu oznámené viac ako 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP)

12. Podľa § 2 ods. 1 SSP: v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 2 ods. 2 SSP : každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

14. Podľa § 6 ods. 1 SSP: správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

15. Podľa § 6 ods. 2 písm. c) SSP: správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

16. Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP: sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

17. Podľa § 199 ods. 3 SSP: ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

18. Podľa § 191 ods. 1 písm. a) SSP : správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu.

19. Podľa § 191 ods. 4 SSP: ak správny súd zrušuje rozhodnutie alebo opatrenie, podľa okolností môže aj bez návrhu súčasne vysloviť, že vec sa vracia na ďalšie konanie žalovanému, prípadne orgánu verejnej správy podľa odseku 3. Ak správny súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, lehoty na vydanie rozhodnutia alebo opatrenia v ďalšom konaní začne orgánu verejnej správy plynúť až po doručení všetkých administratívnych spisov pripojených k prejednávanej veci.

20. Podľa § 65 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení : poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek.

21. Podľa § 195 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení : organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie.

22. Podľa čl. 6 Dohody : dôchodky priznávajú a vyplácajú orgány sociálneho zabezpečenia tej zmluvnej strany, na ktorej území občania, ktorí majú nárok na dôchodok, trvalo bývajú ku dňu podania žiadosti o dôchodok; dôchodky sa priznávajú za podmienok a vo výške určenej právnymi predpismi tejto zmluvnej strany.

23. Podľa čl. 16 Viedenského dohovoru o sukcesii štátov vo vzťahu k zmluvám, zverejnený ako oznámenie Ministerstva zahraničných vecí č. 33/2001 Z.z. (ďalej len „Viedenský dohovor“): nový nezávislý štát nie je povinný zachovávať platnosť žiadnej zmluvy ani stať sa stranou nejakej zmluvy iba z toho dôvodu, že k dátumu sukcesie štátov zmluva platila vo vzťahu k územiu, na ktoré sa vzťahuje sukcesia štátov.

24. Starobný dôchodok je dôchodková dávka, ktorá je vyplácaná zo starobného poistenia a jej účelom je zabezpečiť poistencovi príjem v starobe. Nárok na starobný dôchodok vzniká, ak poistenec splnil zákonné podmienky pre priznanie uvedenej dávky podľa Zákona o sociálnom poistení.

25. Z administratívneho spisu mal správny súd za preukázané, že žalobcovi nebol priznaný nárok na starobný dôchodok z dôvodu, že žalovaný, resp. prvostupňový orgán verejnej správy, ustálil ako miesto trvalého bydliska žalobcu podľa čl. 6 Dohody v Azerbajdžanskej republike, preto by mal byť nárok na starobný dôchodok žalobcu posúdený v Azerbajdžanskej republike.

26. Žalobca nezákonnosť napadnutého rozhodnutia dôvodil tým, že žalovaný pri posúdení nároku žalobcu na starobný dôchodok nesprávne aplikoval Dohodu, ktorá podľa žalobcu nie je aplikovateľná na posúdenie jeho nároku na starobný dôchodok. Ďalej žalobca namietal, že žalovaný pri posúdení nároku žalobcu na starobný dôchodok nesprávne určil jeho trvalé bydlisko. V zmysle uvedeného preto správny súd uvedené dôvody považoval medzi žalobcom a žalovaným za sporné.

27. Správny súd mal za nesporne preukázané, že žalobca ku dňu podania žiadosti (08.09.2022) býval a mal prechodný pobyt v Azerbajdžanskej republike, o čom svedčí doklad o prechodnom pobyte pre územie Azerbajdžanskej republiky č. 0563221, pričom prvotné povolenie na prechodný pobyt v Azerbajdžanskej republike bolo žalobcovi udelené v roku 2012, doklad č. 0127049. Vzhľadom k tomu, že žalovaný, resp. prvostupňový orgán verejnej správy zistil, že žalobca má dlhodobu priznaný prechodný pobyt v Azerbajdžanskej republike, bolo v administratívnom konaní ustálené, že žalobca má svoje trvalé bydlisko aplikujúc článok 6 Dohody v Azerbajdžanskej republike.

28. V prvom rade považoval správny súd za potrebné vysporiadať s námietkou žalobcu, ktorá sa týka aplikácie Dohody na prípad žalobcu. Dohoda upravovala vzájomné vzťahy medzi Československou republikou a Zväzom sovietskych socialistických republík na úseku sociálneho zabezpečenia. Vychádza zo základnej zásady teritoriality, podstata ktorej spočíva v tom, že každá zo zmluvných strán poskytuje dávky zo sociálneho systému podľa svojich právnych predpisov občanom oboch zmluvných strán žijúcich na jej území s tým, že sa prihlíada na doby zamestnania dosiahnuté na území oboch zmluvných strán. Je teda potrebné zodpovedať otázku, či Slovenská republika, ako nástupnícky štát Československej republiky a Azerbajdžanská republika, ako nástupnícky štát Zväzu sovietskych socialistických republík, sú zmluvnými stranami Dohody a teda či sú ustanovenia Dohody pre ne záväzné. Podľa čl. 20 ods. 2 Dohody, zmluvné strany môžu Dohodu vypovedať. K výpovedi Dohody zo strany Slovenskej republiky nedošlo, pričom nie je sporné, že Slovenská republika sa považuje za zmluvnú stranu. Pre posúdenie uplatnenia Dohody však nie je kľúčové skúmať, či daná Dohoda bola zmluvnými stranami vypovedaná, keďže obidve zmienené republiky sú právnymi nástupcami pôvodných zmluvných strán, ale podstatné bude posúdenie, či nástupnícke štáty en bloc vstupujú do záväzkov s medzinárodným charakterom svojho právneho predchodcu. Podľa čl. 16 Viedenského dohovoru nástupnícke štáty nie sú povinné zachovávať platnosť zmluvy ani stať sa stranou nejakej zmluvy iba z toho dôvodu, že k dátumu sukcesie štátov zmluva platila vo vzťahu k územiu, na ktoré sa vzťahuje sukcesia štátov. Podľa čl. 16 Viedenského dohovoru je teda potrebné skúmať, či sa s obsahom Dohody, ako aj jej uplatnením zhodujú obidva nástupnícke štáty.

29. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že Ministerstvo práce sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky podaním č. 13882/2024-M_OMVEZ, 8505/2024 zo dňa 25.01.2024 uviedlo, že Azerbajdžanská republika sa necíti byť viazaná Dohodou. Ďalej z predmetného podania vyplynulo, že cudzinci s trvalým pobytom na území Azerbajdžanu disponujú v zmysle vnútroštátneho práca rovnakými právami a povinnosťami v oblasti dôchodkového systému ako občania F.. Tieto informácie ministerstvo tlmočilo na základe listiny Ministerstva práce, sociálnych vecí a sociálnej ochrany obyvateľstva Azerbajdžanskej republiky č. 3-17/2-11639/2023 zo dňa 30.11.2023.

30. Na základe uvedeného, keď Azerbajdžanská republika vyslovene uviedla, že sa necíti byť viazaná Dohodou, aplikáciou čl. 16 Viedenského dohovoru sa Dohoda nemôže uplatniť na prípad žalobcu. Neobstojí pritom argument žalovaného uvedený v napadnutom rozhodnutí, že Slovenská republika Dohodu nevypovedala podľa čl. 20 Dohody, preto je potrebné danú dohodu vykonávať. Dohoda je dvojstranný právny úkon, teda práva a povinnosti z nej vyplývajúce musia uplatňovať a vykonávať (aspoň) dve strany. Pokiaľ však z odpovede príslušných Azerbajdžanských orgánov vyplýva, že Azerbajdžanská republika sa necíti byť viazaná danou Dohodou, t.j. že ako nástupnícky štát nepreberá predmetnú Dohodu, aplikujúc čl. 16 Viedenského dohovoru nie je možné jej použitie v prípade žalobcu.

31. V zmysle právnej teórie sa rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu považuje za paakt (nulitný právny akt), pričom paakt je neplatný ex tunc, teda od počiatku. (pozri. B. J., Fečík, M., Števec, A., G., A., a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2018, s. 942). Nesprávnou aplikáciou Dohody v rozpore s Viedenským dohovorom tak bol nárok žalobcu na starobný dôchodok posúdený podľa neúčinného právneho predpisu, čím bol naplnený zákonný dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

32. Nakoľko správny súd dospel k záveru, že žalovaný nesprávne aplikoval Dohodu na posúdenie nároku žalobcu, ostatnú argumentáciu žalobcu správny súd nepovažoval za relevantnú, keďže dôvody nepriznania nároku boli postavené na argumentácii o trvalom bývaní žalobcu v Azerbajdžane na základe čl. 6 Dohody, preto správny súd nepovažoval za potrebné sa s ostatnou žalobnou argumentáciou vysporiadať.

33. V ďalšom konaní bude úlohou žalovaného opätovne sa zaoberať uplatneným nárokom žalobcu na starobný dôchodok, opätovne posúdi žalobcom v odvolaní vznesené námietky, pričom zohľadní závery vyslovené správnym súdom a následne vo veci vydá rozhodnutie, ktoré bude náležité a zrozumiteľne odôvodnené.

34. O trovách konania rozhodol správny súd tak, že právo na náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov konania. Keďže správny súd žalobu zamietol, žalobca nemal v konaní ani len čiastočný úspech, preto mu súd právo na náhradu nepriznal (§ 167 ods. 1 SSP a contrario). Žalovanému, hoci

bol v konaní úspešný, správny súd nepriznal právo na náhradu trov konania, keďže správny súd nezhliadol žiadne dôvody odôvodňujúce priznanie práva na náhradu trov konania žalovanému (§ 168 SSP a contrario)

Poučenie:

P o u č e n i e : Doručený rozsudok je právoplatný (§ 145 ods. 1 SSP).

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 ods. 1 SSP, § 439 ods. 1 SSP a § 439 ods. 3 SSP a contr.).

O kasačnej sťažnosti rozhoduje kasačný súd – Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (§ 438 ods. 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť je potrebné podať na Správnom súde v Banskej Bystrici (§ 444 ods. 1 SSP) v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť podaná v listinnej podobe musí byť podaná v potrebnom počte vyhotovení (§ 56 ods. 3 SSP).

Podľa § 445 ods. 1, 2 SSP, (1) v kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

(2) Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa § 440 ods. 1 SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že: a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Podľa § 449 ods. 1, 2 SSP, (1) sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosti podľa odseku 1 neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.